

Η εβδομάδα που ακολούθησε αναλώθηκε ολόκληρη από μένα στο να καταρτίσω ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα ασφάλισης της επιχείρησης, και έτσι η επόμενη συνάντησή μας με τον κ. Αθανασόπουλο είχε ως αποτέλεσμα την υπογραφή ενός συμβολαίου πυρός και συναφών κινδύνων για την οικοδομή, τα πάγια, τα έτοιμα εμπορεύματα και τις πρώτες ύλες, και ενός ειδικού συμβολαίου μηχανικών βλαβών, ενώ συγχρόνως πήρα μια κατάσταση που μου είχε ετοιμάσει το λογιστήριο, με τα επιμέρους στοιχεία των αυτοκινήτων της επιχείρησης, για να ετοιμάσω τις αιτήσεις ασφάλισης για το καθένα μόλις έληγε η κάλυψή του από την προηγούμενη ασφαλιστική εταιρεία.

Έμενε να συζητηθεί ένα πρόγραμμα που είχα ετοιμάσει για την ομαδική ασφάλιση του εργατοτεχνικού και διοικητικού προσωπικού της επιχείρησης, καθώς και των ατόμων που ανήκαν στο τμήμα πωλήσεων, δηλαδή συνολικά 250 άτομα.

Ειδικά για την ομαδική ασφάλιση είχα εργαστεί εξαντλητικά, προσπαθώντας να βρω τις καλύτερες δυνατές καλύψεις με το δυνατόν φθηνότερο ασφάλιστρο και πάντα μέσα στις δυνατότητες και τις ανάγκες της επιχείρησης. Μέχρι την τελευταία στιγμή, το σχέδιο που ετοιμάζα είχε υποστεί ατέλειωτες τροποποιήσεις.

Ο λόγος ήταν απλός. Από προηγούμενες εμπειρίες μου, ήξερα ότι αν πετύχαινα μια συμφωνία για την ομαδική ασφάλιση του προσωπικού, τότε όλη αυτή η ομάδα των 250 ατόμων θα γίνονταν αυτόματα υποψήφιοι πελάτες μου στις ατομικές τους ασφαλίσσεις.

Είναι περίεργο, αλλά έτσι συμβαίνει πάντα: οι μετέχοντες σ□ ένα ομαδικό συμβόλαιο θεωρούν τον Ασφαλιστή που το χειρίζεται και τους φέρνει τις επιταγές αποζημίωσής τους ως τον Ασφαλιστή τους. Τι από το πιο εύκολο επομένως να του αναθέσουν και τις προσωπικές τους ασφαλίσσεις!□

Έτσι περνούσε ο καιρός κι εγώ, αφού ανέλαβα την ομαδική ασφάλιση του προσωπικού, αναγκαστικά ήμουν πολύ κοντά στην επιχείρηση, αλωνίζοντας μέσα στο προσωπικό, πάντα όμως με την έγκριση του κ. Αθανασόπουλου, δημιουργώντας προσωπικές γνωριμίες και συμπάθειες που κατέληγαν πάντα σε ανάληψη ασφαλειών αυτοκινήτων, ζωής και πυρός.

Στις τακτικές επισκέψεις μου στο εργοστάσιο, είχα την πρόνοια να επισκέπτομαι πρώτα το γραφείο του κ. Αθανασόπουλου και να συζητώ μαζί του ασφαλιστικά αλλά και προσωπικά του θέματα. Έτσι έμαθα πως αν και εμφανιζόταν σε πολύ καλή υγεία, υπήρχε κάποιο πρόβλημα που ουδέποτε μου διευκρίνισε.

Χωρίς να επιμείνω περισσότερο, γυρίζοντας στο γραφείο μου, ετοίμασα ένα πολύ καλό ατομικό πρόγραμμα με μια σωστή αποταμίευση, μια πολύ καλή νοσοκομειακή κάλυψη, μια κάλυψη ανικανότητας και μια γερή ασφάλεια εισοδήματος.

Έτσι, την επόμενη φορά που πήγα στο εργοστάσιο, και μετά την ανάθεση σ□ εμένα της ασφάλισης μεταφορών των εισαγωγών της επιχείρησης σε πρώτες ύλες από το εξωτερικό, του παρουσίασα το πρόγραμμα της προσωπικής του ασφάλισης που είχα ετοιμάσει γι□ αυτόν.

Στη συζήτηση που ακολούθησε, έμεινα κατάπληκτος όταν, μετά την

παραδοχή του ότι το πρόγραμμα ήταν πάρα πολύ καλό και το κόστος του μέσα στις οικονομικές του δυνατότητες, μου δήλωσε τελικά ότι δεν τον ενδιαφέρει και ότι το απορρίπτει διότι δεν πιστεύει στη χρησιμότητά του. Του εξήγησα ότι θεωρούσα τον εαυτό μου πάρα πολύ ευνοημένο από την ανάθεση σ' εμένα τόσο πολλών ασφαλειών και ότι μια μικρή ανταπόδοση εκ μέρους μου, θα ήταν να του κάνω αυτό το πρόγραμμα δωρεάν. Τι ήταν να το αναφέρω; Από την έκφραση του προσώπου του, κατάλαβα ότι είχα κάνει ένα λάθος.

Αυτός ο περήφανος άνθρωπος είχε θιχτεί.

Προσπάθησα να του εξηγήσω ότι η προσφορά μου αυτή ήταν ανιδιοτελής, πως αφορούσε μόνο την πληρωμή του πρώτου ασφαλιστρού και πως σκοπός μου ήταν να τον εισαγάγω στο θεσμό.

Ό,τι όμως και να έλεγα, όλα ήταν στο βρόντο. Ο συνομιλητής μου ήταν σταθερά αρνητικός για την προσωπική του ασφάλιση, γιατί όπως έλεγε δεν πίστευε στη χρησιμότητά της!

Από τη μεριά μου πείσμωσα. Τα έβαλα με τον εαυτό μου. Με τόση εμπειρία στις προσωπικές ασφαλίσσεις ζωής, δεν ήταν δυνατόν να αποτυγχάνω να ασφαλίσω τον ασφαλειομανή και μεγαλύτερο πελάτη μου.

Έτσι κάθε φορά που συναντιόμασταν, επανέφερα διακριτικά το θέμα της προσωπικής ασφάλισής του, αλλά εις μάτην. Ο πελάτης μου χωρίς να αναφέρει ή να εξηγεί τον πραγματικό λόγο της άρνησής του αυτής, που σίγουρα τον βασάνιζε, έμενε σταθερός στην άρνησή του να ασφαλιστεί! Το πράγμα καταντούσε περίεργο, αλλά και επικίνδυνο για τις μεταξύ μας σχέσεις και έτσι όσο περνούσε ο καιρός, τόσο αραιώνα τις υπενθυμίσεις μου για την προσωπική του ασφάλιση, μια που αυτό είχε καταντήσει ένα αγκάθι στις προσωπικές μας σχέσεις.

Από την άλλη μεριά, τελευταία είχα παρατηρήσει πως ο πελάτης μου απουσίαζε όλο και πιο συχνά από το γραφείο του, και πως είχε μεταβιβάσει πολλές από τις αρμοδιότητές του στον αρχιλογιστή του, με τον οποίο πλέον συνεργαζόμουν συχνά.

Μη υποπτευόμενος το παραμικρό και υποθέτοντας ότι ο πελάτης μου είχε και άλλες ασχολίες, προσπαθούσα να κάνω τη δουλειά μου όσο πιο καλά μπορούσα και έτσι να μην υπάρχουν παραλείψεις και παράπονα για μένα.

Τα χρόνια πέρασαν γρήγορα και ήδη ήμουν τέσσερα χρόνια ο ασφαλιστής της επιχείρησης.

Εκείνη τη χρονιά η άνοιξη ήρθε γρήγορα. Το Πάσχα ήταν νωρίς και οι υποχρεώσεις μου προς την οικογένεια πολλές και συγκεκριμένες. Ένα καινούργιο εξοχικό που έπρεπε να είναι έτοιμο έγκαιρα με απασχόλησε πολύ τις τελευταίες εβδομάδες και έτσι δεν πραγματοποίησα τις τελευταίες τακτικές μου επισκέψεις στο εργοστάσιο.

Μεγάλη Πέμπτη πέρασα από το γραφείο μου. Έτσι για λίγο, για το καλό.

Ξαφνικά το τηλέφωνο χτύπησε. Ξαφνιασμένος σήκωσα το ακουστικό. Ήταν ο αρχιλογιστής του εργοστασίου. Η φωνή του ήταν αλλαγμένη από μια βαθιά συγκίνηση. «Κύριε Ρούσση», μου είπε, «ο κ. Αθανασόπουλος μας άφησε».

Δεν κατάλαβα ή δεν ήθελα να καταλάβω αμέσως τι ήθελε να πει και έμεινα να αναλογίζομαι τι ακριβώς συνέβη.

Η φωνή όμως του αρχιλογιστή αμείλικτη συνέχισε: «Η κηδεία του είναι τη Δευτέρα στις 10.00 το πρωί στο Α□ Νεκροταφείο».

Συνειδητοποιώντας τελικά τι ακριβώς συνέβη, κατόρθωσα να ψελλίσω: «Τι συνέβη, πώς έγινε αυτό, κ. Σιδηρόπουλε;»

«Μα ο κ. Αθανασόπουλος ήταν πολύ άρρωστος τελευταία. Δεν το ξέρατε, κ. Ρούσση;» μου απάντησε ο αρχιλογιστής.

Ομολόγησα πως δεν είχα ιδέα και ξέπνοα δήλωσα πως λυπόμουν πάρα πολύ.

Η κηδεία έγινε με μεγάλη επισημότητα. Η μαυροφορεμένη χήρα του πελάτη μου που δεν την είχα γνωρίσει ποτέ, κρατώντας από το χέρι τα δύο μικρά παιδιά τους, ήταν σε όλη τη διάρκεια της τελετής σοβαρή και αξιοπρεπής, συγκλονιζόμενη όμως από ένα βουβό κλάμα. Τα μάτια της είχαν στερέψει από δάκρυα και η ματιά της βάραινε πάνω στα ορφανεμένα παιδιά της.

Χαιρέτησα βιαστικά και έφυγα περπατώντας την κατηφόρα για να φτάσω στο αυτοκίνητό μου, συλλογιζόμενος την άτυχη μοίρα της οικογένειας και χλευάζοντας και οικτρίζοντας τον εαυτό μου για την αποτυχία μου να ασφαλίσω έγκαιρα τον άνθρωπο που με είχε ευεργετήσει τόσο πολύ.

Οι μέρες πέρασαν γρήγορα, και ένα απόγευμα το εσωτερικό μου τηλέφωνο χτύπησε. Ήταν η γραμματεύς του υποκαταστήματος. «Κύριε Ρούσση», μου είπε, «σας ζητά η κ. Αθανασοπούλου, η χήρα του εργοστασιάρχη πελάτη σας. Να σας συνδέσω;» «Ασφαλώς», απάντησα και η σύνδεση έγινε αμέσως. Από την άλλη άκρη της γραμμής, η κυρία Αθανασοπούλου με χαιρέτησε τυπικά και με ευχαρίστησε για το στεφάνι και για τη συμμετοχή μου στο πένθος της οικογένειάς της.

Νόμισα ότι η συνδιάλεξη είχε τελειώσει, όμως όπως πάντα τα χειρότερα είναι στο τέλος. Έτσι έπειτα από μια στιγμιαία διακοπή, η κ. Αθανασοπούλου μπήκε κατευθείαν στο θέμα που την απασχολούσε.

«Δεν μου λέτε, κ. Ρούσση, μήπως ο σύζυγός μου είχε κάνει μαζί σας κάποια ασφάλεια ζωής; Τελευταία κάτι μου έλεγε ότι συζητούσατε».

Ξαφνιασμένος από μια ερώτηση που δεν περίμενα, και που αμέσως κατάλαβα πού θα κατέληγα, απάντησα τραυλίζοντας:

«Λυπάμαι που το λέω, κυρία Αθανασοπούλου, αλλά ο σύζυγός σας, παρότι ήταν ασφαλειομανής και ασφάλισε τα πάντα στο εργοστάσιό του, ούτε που ήθελε να ακούσει για μια προσωπική του ασφάλιση ζωής. Θα πρέπει να σας πω ακόμα πως του πρότεινα να του κάνω δώρο την προσωπική του ασφάλιση και πως και αυτό το είχε απορρίψει».

Και τότε έγινε κάτι που θα το θυμάμαι σ□ όλη μου τη ζωή, κάτι που με έκανε να πιστέψω περισσότερο στην αξία των ασφαλειών ζωής και να αλλάξω προσανατολισμό στο κλείσιμο τέτοιων συμβολαίων.

Η κ. Αθανασοπούλου μου ζήτησε το λόγο που δεν ασφάλισα το σύζυγό της και με κατηγόρησε πως είχα κι εγώ μαζί με το σύζυγό της βαριά ευθύνη για το γεγονός ότι αυτή και τα δυο της παιδιά θα έμεναν στο δρόμο, λέγοντας:

«Σοβαρά, κ. Ρούσση, μου λέτε ότι ο σύζυγός μου δεν είχε ασφάλεια ζωής;

Δηλαδή δεν μπορούσατε να ασφαλίσετε τον άνθρωπο που σας ευεργέτησε τόσο πολύ, εσείς που γνωρίζετε τόσο καλά την αξία αυτής της ασφάλειας;

Ντροπή σας, κ. Ρούσση. Το ξέρετε ότι ο άντρας μου εν ζωή είχε βάλει

μπροστά μια μονοκατοικία στην Εκάλη για να μας στεγάσει, ότι το σπίτι αυτό είναι μισοτελειωμένο, και ότι όλα μας τα χρήματα έχουν ξοδευτεί για ένα σπίτι στο οποίο ούτε μπορούμε να μείνουμε, αλλά ούτε και να το τελειώσουμε; Τι θα απογίνω τώρα εγώ με δύο παιδιά ανήλικα; Μπορείτε να μου απαντήσετε, κ. Ρούσση;» Τι να απαντήσεις σε μια απελπισμένη χήρα με δυο μικρά παιδιά; Πως ο σύζυγός της ήταν τόσο τίμιος και περήφανος άνθρωπος, ώστε να μη δεχθεί μια δωρεάν ασφάλιση ζωής, η οποία πιθανόν αν γινόταν όταν του προτάθηκε νωρίς, να είχε εξασφαλίσει την οικογένειά του, τη στιγμή που για να γίνει αυτό, θα έπρεπε ίσως να αποκρύψει την κακή του υγεία, που μπορεί να μην υποπτευόταν ούτε και η σύζυγός του;